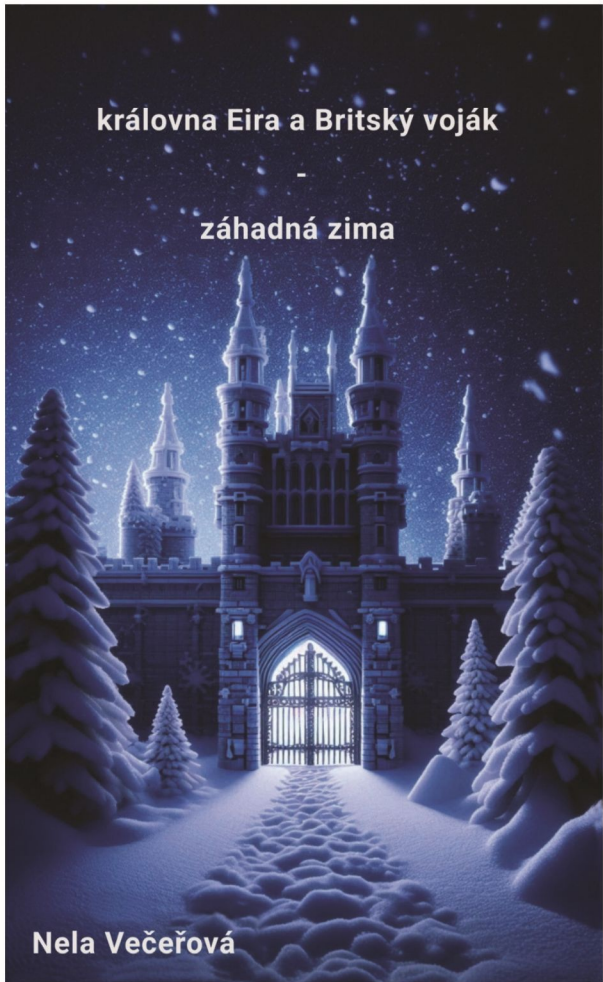

královna Eira a Britský voják

záhadná zima

Nela Večeřová

SEZNÁMENÍ

Líně jsem otevřela oči a zkontrolovala budík. Vstala jsem a šla se umýt. Na umyvadle vidím lístek s nápisem „Vaše Výsosti, čekáme na vás v trůnním sále.“ Obléknu se, učešu, a v rychlosti blesku běžím do trůnního sálu. Tam, před mým trůnem klečí muž se svěšenou hlavou. Tázavě se na něj podívám. Jeden z mých vojáků přijde ke mě a zašeptá: Je to Brit. Druhý voják mě neposlouchal, když jsem mu říkal, že Brity nemáme posílat k Vám. V tu chvíli ve mě začne vřít krev a začnu po sále chodit sem a tam. Najednou vybuchnu. Co sis jako myslel! To už je desátý Brit! Copak jseš tak, tak moc blbej, aby jsi to nepochopil!

Odejdi! Voják co přivedl Brita odejde s našťvaným úšklebkem. Podívám se na Brita. Odpusť mi. Někteří Norští vojáci nerespektují svou královnu. Není to tvoje chyba. Brit zvedne hlavu. Já vím Vaše Výsosti. Lehce se na něj usměji. Víím proč tady jsi. Máš volnou ruku a mojí důvěru, dokud neublížíš Norským civilistům. Brit si stoupne a kývne. Nikomu jinému než Francouzům nechci ubližovat. Stoupnu si a jdu k bráně. Najednou ze své skrýše vyskočí Norský voják, kterého jsem před chvílí poslala pryč. Co si myslíš královničko?! Vytáhne meč z pochvy a udeří mi jím do hrudě. Spadnu na zem a zasměji se. Na něco jsi zapomněl. Zmrazím ho k zemi. Stoupnu si a opřu se o zeď. Britský voják si toho všimne a přijde za mnou. Vaše Výsosti, smím se podívat? Kývnu na souhlas. Opatrně mi nadzvedne šaty a prozkoumá ránu. Není to hluboké moc. Dokážu Vám pomoci, pokud mi to dovolíte. Zvednu obočí. Co jiného mi zbývá. Voják se zasměje. Sundá si kabát a přitlačí mi ho na ránu, aby zastavil krvácení. Poté kabát z rány sundá a ováže ji obvazem. Tak, teď se to

bude už jen hojit. Usměji se. Děkuji. Jak ti to oplatím? Voják se zasměje. Není potřeba Vaše Výsosti. Je mou povinností chránit všechny kromě Francouzů. Stále zmražený Norský voják na Brita kouká tak, jako by ho vodou polili. Dejte ho pryč! Zavolám. Další Norští vojáci ho chytanou a i s ledem odtáhnou do vězení. Britský voják si uvědomí že se nepředstavil. Jsem Jack Brown a je mi 30. Já zpozorním. Jack Brown? Voják kývne. Ano Vaše Výsosti. Tvé jméno je mi nějaké povědomé. Nenapsal někdo z tvých příbuzných knihu Tajemství větru? Voják zbystří. Ano Vaše Výsosti. Napsal ji můj otec. Proč se ptáte? Podívám se bokem. Jen tak. Voják si sedne vedle mě. Ptáte se kvůli své moci? Všiml jsem si totiž, že ovládáte led, když jste zmrazila svého vojáka. Vzdychnu. Popravdě, ano. Každou zimu slábnu víc a víc. Potřebuji zjistit, čím to je. Voják se na mě s citem podívá. Rozumím Vám Vaše Výsosti. Kdybych věděl jak pomoci, tak bych pomohl. Avšak kniha o které jste se zmínila byla pouze výplod fantazie mého otce. Můj otec měl vždy hlavu v ob-

lacích a nikdy nepřemýšlel nad následky svých činů. Do všeho se vrhal po hlavě, však také kvůli tomu byl dlouhé roky ve vězení. Marně ho má matka přemlouvala, aby už svou divnou kariéru ukončil. On ji ale nikdy neposlechl, a stihl napsat mnoho dalších knih, ve kterých se píše o čarodějnictví. Já v tyhle schopnosti až do dnes nevěřil. Nevěřil jsem, že existuje někdo jako Vy, Vaše Výsosti. Stoupnu si. Už je pozdě. Jdi se vyspat. Pokoj máš v druhém patře, chodbou rovně a poté hned nalevo. Voják si stoupne. Dobrá. Dobrou noc Vaše Výsosti.

CEREMONIÁL

Ráno se vzbudím a v okně vidím padat uschlé listí. Podzim už se chýlí ke konci a zima už brzy bude mít vládu nad světem, a moje moc brzy zase zeslábně. Musím na to být připravená. Nyní už jsem to ale pustila z hlavy. Přece jen je dnešek výjimečný. Sejdu schody a zamířím do jídelny. Usednu za stůl a během sekundy mám před sebou naservírované mé nejoblíbenější jídlo. Bílý jogurt s ovocem, oříšky a medem. V rychlosti dojím snídani a jdu do zahrady. Tam uvidím Jacka, který sedí na lavičce. Jack mě uvidí, stoupne si a ukloní se. Vaše Výsosti. Já se usměju. Dobré jitro Jacku. Jack, který je šokován tím, že mu říkáme

jménem se na mě podívá. Jste v pořádku? Jste nějaká bledá. Odvrátím oči. Zima se blíží... Vzdychnu. Oh, chápu. Včera jsem Vás slyšel, jak jste říkala, že dnešek je výjimečný. Kývnu. Ano, obzvláště pro tebe, Jacku. Dnes se společně sejdem v deset hodin v kostele. Ano? Ano. Ano, Vaše Výsosti. Odejdu ze zahrady zpět do svého pokoje. Otevřu skříň, a dívám se, a vybírám vhodné šaty. Vytáhnu jedny fialové, s modrým lemováním, perlami a zlatou mašlí kolem pasu. Nevypadají špatně. Chce to ale něco více ozdobnějšího a elegantnějšího. Vytáhnu ještě jedny. Ty mají velmi hustou sukni, jsou sametově bílé s růžovými perlami. Mají také nádherný závoj. Neváhám, a oblékám si je. Také si najdu bílé rukavice a velmi třpytivé podpatky. Vezmu si klíče a odemču skříňku. Z ní vytáhnu svoji korunu je zlatá, posázená rubíny, smaragdy, diamanty, perlami, stříbrem, ale všemi možnými kovy. Vyjdu z paláce. Tam na mě čeká kočár. Nasednu do kočáru a cestou do kostela mávám kolemjdoucímu Norskému obyvatelstvu. Kočár zastavuje před kostelem. Vycházím

z kočáru. V tu chvíli když vystoupím do kostela, všichni přítomni se postaví, zmlknou a pokloní se. Přijdu k oltáři. Dnes jsme se zde se sešli, abychom britskému vojákovi požehnali. Naznačím Jackovi, aby si stoupl proti mně. Jack si stoupl proti mně a poklekl. Pokračovala jsem. Před sto lety, jsme požehnali prvnímu britskému králi, a darovali mu naši důvěru. Dnes, požehnáme tomuhle mladému vojákovi. Podívám se na Jacka. Opakuj po mně. Jeg lover å beskytte velsignelsen og bare bruke den for godt. Jack se nadechne a zopakuje to co jsem řekla. Jeg lover å beskytte velsignelsen og bare bruke den for godt. Kývnu na zmateného Jacka a ten si jde sednout. Nechápatě se zeptá. S čím jsem to souhlasil? Já se zasměji. Právě jsi řekl, že jsi slíbil to, že budeš chránit požehnání a použiješ je jen pro dobro. Aha. Jack rudne ostudou. Já... To jsem nevěděl. Celý sál plný Norů se rozesměje. Nemusíš se stydět, že neumíš norský. Nikdo z toho tady nic nedělá. Smějeme se kvůli tomu, jak jseš červený. Voják se usměje a také se začne

z plna hrdla smát. Po chvíli smání si vezmu kapesník a utřu si slzy štěstí. Takhle moc jsem dlouho nebrečela. Utrousím. Já také ne Vaše Výsosti. Směje se dál Jack. Cítím se tady jako doma, i když pocházím z Británie. Konečně se přestanu smát. Musím uznat, všichni cizinci se tady cítí jako doma. Norští civilisté odejdou a nechají tam mě a Jacka samotné. Jack mě doprovodí ke kočáru a pomůže mi tam nastoupit. Když jedeme zpět do paláce, Jack si všimne, že se třepu. Jste v pořádku Vaše Výsosti? Nejste nemocná? Zakývnu hlavou. Ne. Nejsem. Jack vypadá zasežen mými slovy. Sundá si kabát a přehodí jej přeze mě. Vrátime se do paláce a já mu jeho kabát vrátím. Jack se zasměje. Nechte si ho Vaše Výsosti. Takových mám stovky. Políbí mi ruku a odejde do svého pokoje. Odejdu také. Přeci jen, už se stmívá. Zítra mi snad bude lépe.